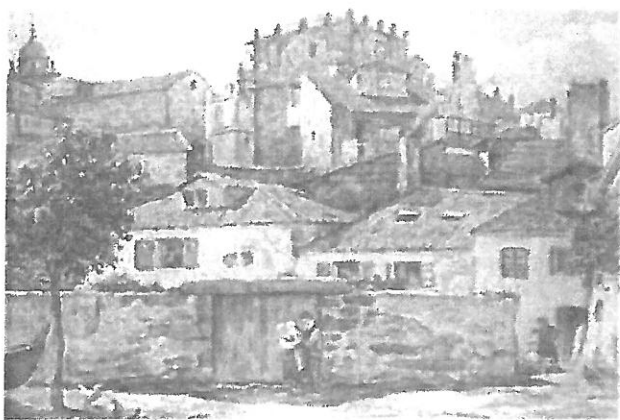

CARLOS SOBRINO BUÑIGAS

O pintor da Romaría de Darbo

O pintor Carlos Sobrino Buhigas naceu en Pontevedra ou 18 de marzo de 1885, cidade na que finou ou 4 de decembro de 1978. Tras titularse en Debuxo e Caligrafía en Madrid, instálase definitivamente en Vigo, onde leva a cabo o seu labor docente na Escola de Comercio e a Escola de Artes e Oficios.

A súa pintura serve de contexto para coñecer nun amplo espectro temporal as formas que poden adoptar os universos de teatralidad escenográfica nas artes plásticas. A el correspondeulle iniciar e pintar os primeiros capítulos da súa actividade creativa nun tempo coincidente co final da Belle Époque. Unha época na que a arte, a música e a moda basculaban entre o preciosismo modernista e a reinvención do mundo vangardista.

O cambio de século (XIX-XX) era unha época na que se apreciaban as novidades artísticas, á vez que se profundaba nas raíces nacionais europeas e víanse con curiosidade as relacións sociais entre os representantes do Antigo Réxime e a burguesía ascendente, as relacións entre o vello e o novo mundo.

Porén, a súa forma de conseguir o "ambiente" correspondía máis ao gusto clasicista da época que aos ditados das vangardas ata o punto de que houberon de pasar décadas para que as extraordinarias e complexas producións deste artista e doutros contemporáneos seus como Sorolla, Sert, Zuloaga... e outros pintores preciosistas, se revalorizasen, pois o seu clasicismo case foi varrido pola violencia dos *ismos*. As súas imaxes de época, dotadas dun naturalismo escenográfico, facían contrapunto entre o tardorromanticismo elegante e as iconoclastas vangardas.

Os seus cadros, o mesmo que os de Sorolla ou os de Sert, son monumentais. Están realizados cun novo estilo inspirado na luz e a cor pero vinculado ao realismo e afastado das innovacións formais das vangardas. Recollen escenas costumistas non cunha intención reaccionaria,

CARLOS SOBRINO BUHIGAS

O pintor da Romaría de Darbo

senón cunha idea de arqueoloxía do gusto e dos hábitos. Son creacións de gran modernidade que serven ademais como arquivo da memoria dun tempo real.

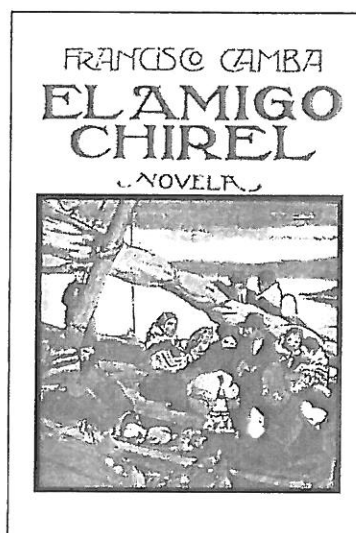
As composicións teñen aire teatral e lembran á colocación dos personaxes para unha ópera nunha gran escena. Isto fainos máis grandiosos, pois realizados coa modernidade da luz, empregan as composicións de perspectivas fotográficas propias dos máis xeniais pintores do século XX.

Destacaron fundamentalmente as súas exposicións no Salón Iturriz de Madrid (1913) e no estudo fotográfico de Sáez-Mon (1917) en Pontevedra. Ademais, Carlos Sobrino destacou fundamentalmente como ilustrador de libros e carteis. Carlos Sobrino obtivo a medalla de ouro da Exposición Rexional de Santiago en 1909, a terceira medalla na Exposición Nacional de Belas Artes en 1915, a terceira medalla na Exposición Internacional de Barcelona en 1911 e a segunda medalla na Exposición Universal de Panamá en 1916.

Carlos Sobrino Buhigas, ilustrador

É na segunda década do pasado século cando Carlos Sobrino desenvolve a súa actividade como ilustrador de carteis, catálogos de exposicións, guías turísticas e cubertas de libros. O seu obxectivo era dotar á imaxe dunha función inusual ata entón, tímida pero significativa, e servir de reclamo que abriría paulatinamente as posibilidades da publicidade.

Na exposición de arte rexional de 1909 en Santiago, Carlos Sobrino, entre outros artistas, recibe a medalla de ouro pola súa obra. No 1912, ten lugar a Primeira Exposición de Pintura Rexional Galega organizada en Madrid, na que Belo Piñeiro, Prudencio Canitrot, Castelao, Jesús Corredoira, Enrique Campos e Carlos Sobrino Buhigas son nomeados membros do Comité organizador cuxa instalación foi dirixida polo arquitecto porriñés Antonio Palacios Ramilo, alcanzándose na

CARLOS SOBRINO BUÑIGAS

O pintor da Romaría de Darbo

nela o ambiente propicio para a colaboración na defensa dunha arte genuinamente galego. Nese mesmo ano ten lugar na Coruña a denominada Primeira Exposición de Arte, con seccións dedicadas á arquitectura, escultura e pintura. Na Segunda Exposición de Arte Galega celebrada en 1917 tamén na Coruña, o cartel e o catálogo son deseñados por Carlos

MANUEL LINARES RIVAS
CUENTOS DE AMOR Y DE AMORES

MADRID.-LIBRERÍA DE LA VIUDA DE FUEYO.-ARENAL, 8

Sobrino no que recorre a elementos referenciais da arte rexionalista: a igrexa románica, o cruceiro e a casa solarenga... É logo en Vigo, a cidade onde se realiza a Exposición de Arte Galega en 1924, organizada polo Ateneo e exposta na Escola de Artes e Oficios.

A actividade de Carlos Sobrino como ilustrador está en íntima sintonía coa súa creación pictórica. A súa linguaxe rexionalista de carácter tradicional, de costumes e paisaxes dotadas dunha gran riqueza expresiva, revelan os matices vinculados ao que se denominou alma céltica.

En colaboración con editoriais madrileñas realizará cubertas e ilustracións interiores para numerosos libros de escri-

tores galegos como *Notas biográficas* de Augusto González Bicada; *Anduriña* de Jaime Solá, 1917; *O amigo Chirel* de Francisco Camba, 1918; *Contos de amor e de amores* de Manuel Linares Rivas, 1918, ou *Conto da lareira* de Antonio Rei Soto, 1918. En Santiago (1938) realiza cubertas e ilustracións para o libro de Isidoro Millán titulado *Á sombra do apóstolo*.

En Vigo ilustra seis volumes que se publican en inglés entre 1930 e 1935 baixo o título *By Pacific Line to Vigo* que serven como referentes da unión entre ilustración e publicidade nunha linguaxe na que o rexionalismo será revitalizado desde formulacións galeguistas para establecer o que se considera a esencia de Galicia, o que a diferencia e singulariza, en definitiva, o que a converte en única.